

GÖYARÇIN

ISSN-0207-4710
2011-ci il

11

Hekayə

Şeir

Nağıl

RAFIQ YUSİFOĞLU

QUMRU YUVASI VƏ BABANIN YENİ NƏVƏLƏRİ

Baharın yeni bir nəvəsi - Fatimə dünyaya gəldi. Onu doğum evindən çıxarıb baba ocağına gətirdilər. Körpə səsi evin ahəngini bir az da dəyişdi, onu bir az da gözəlləşdirdi. Çoxlu-çoxlu uşaqlar böyüdən bu evin nağılı dünyası yenidən özünə qayıtdı...

Ancaq ən maraqlısı, nağılı bir az da gözəlləşdirən, şirinləşdirən bu idi ki, Fatimə evə gələn gün onun yatdığı otağın pəncərəsində, televiziya antenasının üstündə bir quş yuvası gördülər. Sara ilə Fateh hay-harayla babalarını çağıraraq yuvanı ona göstərdilər. Yuvada bir quş yatmışdı. Baba quşu görən kimi gülümsündü. Uşaqların «bu quşun adı nədir» sualına baba şeirlə cavab verdi:

Qumrudu bu, qumrudu,
Yumurtası yumrudu...

Doğrudan da, quş uçanda gördülər ki, yuvada iki kiçik yumurta var. Bu yumurtalar bir cüt doluya bənzəyirdi. Yupyumru, bəmbəyaz, qəşəng... Lap nağılların sonunda göydən düşən üç almaya bənzəyirdi bu yumurtalar... Ancaq onlar üç deyil, iki idi... Digər tərəfdən nağıl hələ bitməmişdi, təzəcə başlayırdı... O nağılın qəhrəmanları bax, bu bir cüt yumurtanın içindən çıxmalı idi...

Baba nəvələrinə dedi:
-Mənim balalarım, bu quş evimizə

pənah gətirib, alıcı quşlardan, qırğıdan, çalağandan qorunmaq üçün pəncərəmizin küncündə yuva qurub. Onu qorxutmaq, yuvasına əl uzatmaq olmaz, yoxsa quş perikib uçar...

Bir azdan ana quş qayıdıb gəldi. Yumurtaların üstündə kürt yatdı. Uşaqlar həmişə pəncərədən onu müşahidə edirdilər. Quş çox nadir hallarda uçub gedir, tez də qayıdır, sinəsiylə isitdiyi yumurtaları soyumağa qoymurdu. Nə günün istisi, nə arabilir əsən külək onu qorxutmurdu. Quş səbrlə, dözümlə balalarının yumurtadan çıxacağı günü gözləyirdi. Arabir yerindən qalxıb yumurtaları ayağı ilə o üzə bu üzə çevirirdi...

Uşaqları yuxudan hər səhər qumrunun səsi oyadırdı. Elə bil bu quş sehrlili səsiylə hər gecə onlara layla çalır, səhər uşaqları oyadırdı...

Günlər ötdü. Uşaqlar bu səhər civilti səsinə yuxudan oyandılar. Yumurtadan təzəcə çıxan ətcə balalar başlarını analarının tükləri arasından çıxarıb, qumru isə dimdiyi ilə onların körpə dimdiklərinə quş südü verirdi... Quşlar sürətlə böyüyürdülər. Onların ikisi bir yuva boyda oldu. Ona görə də ana quş gecələmək üçün harasa uçub gedir, səhər yenə qayıdıb gəlirdi. Ən maraqlısı bu idi ki, yuvanın üstünə gün düşəndə qumru gəlib bir kənarına qonur, balalarının üstünə kölgə salırdı...

Bir gün ana quş uçub gedəndə baba telefonla balaların şəklini çəkdi...Bunu gören Sara gülə-gülə dedi:

-Ay baba, bu quşlar da sənın nəvələrimdir...

Söz babanın çox xoşuna gəldi. O güldü, nəvələri də ona qoşuldular.

Yuvadakı quşlar da elə bil bunu duyduqlar və qərribə səslər çıxardılar.

Babagil Nabrana istirahətə getdilər. Qayıdanda yuvanı boş gördülər... Başa düşdülər ki, bala quşlar böyüyüb və uçub gediblər...

Sara dedi ki, ay baba yəqin quşlar xəstələnib anaları onları həkimə aparıb...

Qərribə idi. Sara bu sözünü təzəcə deyib babanı güldürmüşdü ki, üç qumru uçub həmin yuvaya qondu.

Sara qaça-qaça gedib nənəsini muştuluqladı:

-Ay nənə, gəl, bax, babanın quş nəvələri də qayıdıb gəldilər.

Aradan bir neçə gün keçdi...Bir gün baba ünvanda təzə bir yumurta gördü. Gülümsündü. Öz-özünə düşündünağıl davam eləyir... Bu ev çoxlu uşaqlar böyüdüb yola saldığı kimi bu yuva da hələ çox balalar böyüdüb yola salacaq...

Rəssam

Mətanət

